

3784

10 e Kamer

Nr. 80/07
VAN HET PARKET

Nr. 01486/10
VAN HET ARREST

10 december 2010

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hyp: thecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. DE 66.L8.102709/03/26 van het Openbaar Ministerie en van:

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie
met kantoren te

eiser tot herstel,

tegen:

1. Mr. , gepensioneerde, geboren te
op , wonende te voorheen

2. Mr. (thans niet meer in de zaak)

belklaagde,

verdacht van:

Te vanaf 31 maart 2003 tot en met datum der
dagvaarding,

de eerste (...):

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd,

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie

naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 30 oktober 2006, 13de kamer, werd op tegenspraak en op verzet tegen het verstekvonnis van dezelfde rechtbank en kamer van 6 februari 2006, als volgt beslist:

Herkwalificeert het ten laste gelegde als volgt:

"Te

blijkt breuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de merken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald:

1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 31 maart 2003;

2. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 1 april 2003 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 10 oktober 2005.

Stelt het verval van de strafvordering vast voor de feiten onder 2.

Verklaart de beklaagden schuldig aan het feit onder 1.

Veroordeelt de beklaagden voor dit feit elk tot een geldboete van € 100, met 40 declemen verhoogd, € 500 bedragend;

Geest voor elk van de beklaagden gedurende een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte groot € 50 van de opgelegde geldboete € 100.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, die lastens de beklaagden uitgesproken geldboete van € 500 telkens zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen en bepaalt het met uitstel opgelegde gedeelte op 15 dagen.

Spreekt lastens de beklaagden de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 25, met 45 deciemmen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
Legt de beklaagden elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 265,85, hierin begrepen de kosten gevallen op het verstekvonnis, de betekening ervan en de kosten gevallen het verzet.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden en tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend onder , namelijk door staken van het strijdig gebruik door het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. I van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de naleving van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis op verzet werd hoger beroep ingesteld op:

- 7 november 2006 door de beide oorspronkelijke beklaagden.
- 14 november 2006 door het openbaar ministerie tegen beiden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 4 november 2010 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester , advocaat te .
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , substituuat-procureur-generaal.
- de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in haar eis bij monde van meester , advocaat te .

De zaak werd hernomen met de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. Bij tussenarrest van 30 oktober 2009 heeft het hof de strafvordering tegen de oorspronkelijk tweede beklaagde ; vervallen

verklaard door overlijden en de vordering tot het staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, voor zover deze vorderingen tegen haar waren gericht, zonder voorwerp verklaard.

De kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie met betrekking tot de strafvordering tegen de overleden beklaagde werden te last van de Staat gelaten.

3.1. In het tussenarrest van 30 oktober 2009 heeft het hof de beroepen van de beklaagde (hierna: de beklaagde) en het openbaar ministerie ontvankelijk verklaard en voor recht gezegd dat de te last gelegde feiten dienden te worden gekwalificeerd zoals de eerste rechter deed.

3.2. Het hof heeft verder ondermeer overwogen:

In hoofdstuk IV van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) wordt onder de titel "aanpak permanente bewoning weekendverblijven" onder bepaalde voorwaarden een woonrecht toegekend aan permanente bewoners van weekendverblijven en hun gezinsleden (art. 5.4.3 VCRO).

Art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO bepaalt dat gedurende de uitoefening van het woonrecht worden geschorst "op het strijdig gebruik van het weekendverblijf gesteunde vorderingen op grond van de artikelen 6.1.1 en 6.1.41 tot en met 6.1.43, ontstaan vóór de aanvang van het woonrecht, evenals de verjaring van deze vorderingen". Dit impliceert een schorsing van de strafvordering, met inbegrip van de herstellvordering, die kan duren tot en met 31 december 2029 en in bepaalde gevallen zelfs tot 31 december 2039 (art. 5.4.3 § 1, tweede lid VCRO).

Art. 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S. 19 juni 1961), hierna EVRM genoemd, bepaalt, onder meer, dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning, eenieder het recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dit grondrecht wordt niet op geheel of gedeeltelijk analoge wijze gevaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet, zodat het hof zich zonder een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof (art. 26, § 4 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals aangevuld door de bijzondere wet van 12 juli 2009) kan uitspreken over de ambtshalve opgeworpen vraag of art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO het recht op de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn schendt.

Gelet precies op het feit dat de schorsing kan duren tot 31 december 2039 dient deze vraag positief te worden beantwoord.

Wegens de voorrang op het interne recht van de internationale rechtsregel bevat in art. 6.1 van het door België geratificeerde EVRM is het hof verplicht art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO buiten toepassing te laten.

3.3. Het hof heeft de beklaagde ontslagen van rechtsvervolgning voor onderdeel 2 van de telastlegging en heeft de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdige gebruik niet

ingewilligd voor zover gesteund op onderdeel 2 van de telastlegging. De beklaagde werd schuldig bevonden aan en tot een straf veroordeeld voor het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging.

4. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief van 21 april 2005 (met bijlagen (stukken 1/17 tot en met 19) bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid; zij vordert tevens de verbeterde van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staken.

Het hof oordeelde in het tussenarrest dat wegens de schending van de internationale rechtsregel vervat in art. 6.1 EVRM, in weerwil van het bepaalde in art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 3° VCRO, beslist diende te worden over deze gevorderde herstelmaatregel gesteund op het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de telastlegging, dat daartoe de toereikende grondslag vormde. Alvorens hiertoe over te gaan heeft het hof de debatten heropend om de partij die dit wenste de gelegenheid te geven de nodige informatie te verstrekken in verband met een eventueel voorrecht van de beklaagde vanaf 1 september 2009.

5.1. Partijen zijn het erover eens dat er nog geen ruimtelijk uitvoeringsplan als vermeld in art. 5.4.2 VCRO is.

De beklaagde is echter geen titularis van een woonrecht in de zin van art. 5.4.3 § 1, laatste lid VCRO, toegekend aan permanente bewoners. Volgens de geloofwaardige vaststellingen van de Inspectie Agentschap Inspectie RWO, ter plaatse heeft het verblijf een totaal volume van 360m³, dit is boven het maximum van 300 m³ om als weekendverblijf te kunnen worden beschouwd (art. 5.4.1, eerste lid, 1°, a, VCRO), zodat de beklaagde geen permanente bewoner is in de zin van art. 5.4.1, eerste lid, 2° VCRO.

5.2. Aan de door het misdrijf tot stand gebrachte wederrechtelijke toestand is geen einde gekomen: er werd geen einde gesteld aan het strijdige gebruik en er is geen regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende vergunning.

De vordering tot staken van het strijdige gebruik steunt niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte, nl. het herstel van het recreatief karakter van het gebied door het staken van het strijdige gebruik, weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit, mede gelet op de ruime termijn die hem hiertoe door het hof wordt gegeven. Bij het betalen van de termijn houdt het hof in het voordeel van de beklaagde rekening met het feit dat, volgens de inlichtingen verstrekt door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de gemeente Berlare in "een visie op weekendverblijven" de herbestemming van het gebied waarin de constructie is gelegen naar een gebied voor recreatieve verblijven met mogelijkheid tot permanent verblijf in het vooruitzicht stelt.

Tot de vordering tot staking werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot het staken van het strijdige gebruik te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het falen van de beklagde om tot het staken van het strijdige gebruik over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot staken. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sinds dewelke de beklagde al kon overgaan tot het staken van het strijdige gebruik en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1:385*b/s*, laatste alinea Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal verbeuren.

OP DIEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en deze aangehaald in het arrest van 30 oktober 2009,
art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verder ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen met eenparige stemmen:

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdige gebruik voor zover gericht tegen de beklagde Mortier en gesteund op het misdrijf omschreven in het bewezen verklaarde onderdeel 1 van de belastinglegging als volgt gegrond:

beveelt aan het strijdige gebruik van het gebouw te voorheen , thans , voor wonen in plaats van verblijfsrecreatie te staken binnen een termijn van twee jaar vanaf het tijdstip waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben,

beveelt dat voor het geval het strijdige gebruik niet binnen de gestelde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van amtsshalve in de uitvoering ervan kan voorzien, zoals is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zet voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot het staken van het strijdige gebruik, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van twee jaar,

veroordeelt de beklagde tot de kosten na het arrest van 30 oktober 2009 gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 25,08.

Kosten beroep:	
Afschrift tussenarrest:	€ 22,80
+ 10 % :	€ 2,28
Totaal :	<u>€ 25,08</u>

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter _____, als voorzitter, en de raadsheren _____, en in openbare terechtzitting van 10 december 2010 uitgesproken door voorzitter _____ in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____